

לא משחק וידיאו

יש מזיזנים שמעבירים את החיים בלשחק משחקי וידיאו. יש כאלה שהחיים שלהם נראים כמו משחק וידיאו

בוקר בשכונה, וחזר לדבר עם החבר שלו על משחק המלחמה החדשה מבית היוצר של נינטנדו. בדרך הם גם דיברו על זה שהם לא מבינים איך הרשויות והמשטרה מתפלאים מהפשע העולה אצל צעירים שחורים, בטח אחרי שהם יושבים שעות בבית וטוחנים משחקים של רצח ובריחה מהמשטרה. כשהגענו, הצטרפו אלינו עוד שני חבר'ה לצוות והתחלקנו: חלק הלכו לארו, אחד גלגל את הצעירים למעלית, אחד עבד על המעלית וויליאם נשאר ליד המשאית להעמיס. העברנו שם איזה ארבע שעות כשהחלטתי לרדת למטה ולקנות לכולם שתייה. וויליאם עמד ליד המשאית, העיניים שלו היו כבויות לחלוטין. הוא לא העלה כלום למשאית ואמר לי שהוא רק רוצה ללכת הביתה. אמרתי לו שבסדר אבל שיחכה לשתייה. חזרתי, הרקתי לשנינו סיגריות ושאלתי מה קרה. הוא שתק ואחרי כמה שאכטות הוא סיפר לי ששני שוטרים עברו במקום בבוקר, קצת אחרי שעלינו ללקוח, הצמידו אותו לקיר וטענו שהפרצוף שלו תואם את הפרופיל של אחד ששדד בנק באותו בוקר, הם מצאו על וויליאם סכין יפאנית (מהסוג שמשמש באמריקה לחתוך את התווית מהשמיכות ולחטיפת מטוסים, לא לשרידת בנקים) ורק אחרי שהם התקשרו למשרד וידיאו שהוא עובר בחברה (החולצה שהוא לבש, עם הלוגו של החברה, לא הספיקה) הם עזבו אותו, בלי התנצלות.

יום אחרי זה, כשסיימנו עוד עבודה, נסענו ביחד לחניון. "בחיים הם לא יתנו לי להשתקם", הוא התלונן. "יכולתי להרוג את השוטר הזה אתמול, אבל אני תמיד זוכר שאני בתקופת מבחן". על מה, שאלתי. הוא שוב שתק, לקח שאכטה, ופלט לעברי "נסיון לרצח". ואלו הם חייו של וויליאם, לא איזה משחק וידיאו פירוטכני.

וויליאם. מטר שמונים ושתיים ומבנה גוף מוצק. תמיד לבוש בשחור. שתק עם מבט זועף, אבל אין שני לו בלעטוף ולסחוב דברים שברוך כלל צריך שלושה אנשים להרים אותם, והוא מסדר משאיות כמו טטרים, ורק אם אתה מסתכל לפנוכו ולא עליו, אתה מגלה שם עצב שאפילו שישה בריונים מאוקריינה לא יכולים להרים. אתמול הוא אסף אותי במשאית, בקבינה ישבו עוד חבר שחור שלו וישראלי צעיר שלא הפסיק לדבר ולא ידע איפה להכניס את כל המשפטים שלו. הישראלי ביקש שנעצור בדלי לקנות ארוחת בוקר, ככה שוויליאם והחבר שלו גלגלו מהר שיחה (עם עצירות להערות ביניים כלפי חתיכות שחורות שעברו בברודוויי).

הם דיברו בעיקר על השכונה ואיך שהוויקאנד עבר להם, קיללו קצת את אמריקה הלבנה, פוטבול והתגלגלו מהר מאוד לנושא שהם הכי בקיאים בו, נושא שהם יכולים לדסקס בו שעות: משחקי וידיאו. הם דיברו על משקלים, על המכונה הבאה, על המשחק שייצא לכבוד הכריסמס, על כמה שהכל נהיה אמיתי. בינתיים הישראלי חזר עם הבייגל ואריזונה אייס טי רימונים (ה-משקה החדש), האוין בקשב לשיחה ביניהם (שהתנהלה כבר תוך כדי נסיעה ליעד) והצטרף לשיחה במה שנשמע לי כמו העיתוי הכי מדויק שלו לאותו בוקר.

הוא סיפר להם על המשחק החדש שהוא והשותפים שלו לדירה בברוקלין קנו, "פני צלקת", ולא הפסיק לדבר על כמה שהמשחק הזה פצצה והרמויות אמיתיות, והרירות זה משהו מהסרטים. וויליאם והחבר שלו התאפקו ואז התפוצצו מצחוק. "דוד", וויליאם העיר לו, "אנחנו משחקים פלייסטיישן כדי לברוח מהעולם האמיתי, מהשכונה, ופני צלקת זה משהו שאני מתעורר אליו כל

שהוא לא ייתן לו לשבור אותו. הוא התחיל להתעניין בנושאי הרוח ולקרוא ספרים על דמיון מודרך, כדי להבין איך מסתכלים למחלה בעיניים, איך מגבירים את האמונה ומתמודדים עם המחלה מבפנים. "מהתחלה התייחסתי לכל העסק בהומור", הוא אומר, "קראתי לגידול Merv, שזה שם של טיפוס כזה שמגיע לכל מיני אירועים, אבל אתה לא ממש רוצה שהוא ישאר להרבה זמן".

כמה ימים לפני מועד ההקרנה הראשונה, החליט אקי לבטל את העסק ולטוס לר"ר ספיצ'ר באריזונה. "הייתי חייב לפעול בשיטת האלימינציה. רציתי להוכיח לעצמי שהבן אדם הזה סתם משוגע והוא לא באמת יכול עוזר לי", הוא משחזר. "כשהגענו לבית החולים קיבל אותנו מתמחה. הוא הסביר לנו שאחד המתמחים יתחיל בניתוח, ואז ספיצ'ר, שהוא תותח, ייכנס, יעשה את מה שיעשה, ואז ייגמר הסיפור", מספר אקי. "ואז קראו לספיצ'ר. נכנס לחדר אדם גרמני וגבוה. הייתה לו מין הילה כזו מעל הראש. הוא שפץ ביטחון, זה היה מחזה סוריאליסטי. הוא אמר לי, 'אז אף אחד לא רצה לקבל אותך, האז אני מבטיח לך שאני יכול להוציא לך את כל הגידול ולא להגדיל את הנזק שנגרם לך עד עכשיו'". "שאלתי אותו איך בדיוק, והוא הסביר לי שאף אחד לא מתעסק בניתוחים מהסוג הזה, אבל הוא עושה את זה כבר 20 שנה". אקי מוכן להישבע לגבי ההילה של הדוקטור, אותה אישרה גם דודה שלו ששמעה את אותו סיפור מחברה שלה שטיפלה אצל המתנת. "תראה", אקי מסביר, "לפי החישוב שלי הוא מציל שלושה אנשים ביום, שבעה ימים בשבוע, זה מספיק בשביל לקבל אחרי 20 שנה איוו שהיא הילה, לא?".

אחרי כמה ימים של התלבטות, בהם הספיק לשמוע בניו-יורק את ר"ר פוונר משנה את דעתו ומבשר לו כי קיים סיכוי לנתח את הגידול, אקי הודיע למשפחתו בארץ כי החליט לטוס לאריזונה כדי לעבור את הניתוח והזמין אותם לבוא. הוריו העדיפו שיבחר בהקרנות, אבל אקי כבר קיבל את ההחלטה. "קפצתי לתוך ניתוח שכל הרופאים אמרו לי שיהרוג אותי או יגרום לי נזק בלתי הפיך. אבל הייתי בטוח".

אקי מצא טיסת צדקה במטוס פרטי מפואר של חברה מסחרית ("ראיתי שם את השירותים הכי יפים שראיתי בחיים שלי"), והספיק להפסיד 200 דולר בקזינו כשהגיע לעיר ("אמרתי מה יכול להיות? יש מצב שמחר אני מת"). בערב שלפני הניתוח, בילתה המשפחה בארוחת ערב במסעדה. ההורים של אקי היו מתוחים ונראו מעט מבוהלים, אבל אקי שפץ ביטחון. "העובדה שאני יוצא מהניתוח הזה הייתה לי כל כך צלולה. זה היה כאילו קיבלתי את ההחלטה לעבור את הניתוח כבר בעבר, ופשוט שכחתי מזה. החלק הקשה היה לשכנע את עצמי שזה יצליח, וברגע שעשיתי את זה הרגשתי כבר כאילו הניתוח הזה מאחורי. הדאגה הכי גדולה שלי בלילה שלפני הייתה שאני אגיע לניתוח בזמן, כי אבא שלי תמיד מתעכב בבוקר. הוא עוצר וקונה דונאט, ואז כוס קפה. תמיד הוא מאחר בבוקר".

פגישה עם הפחד

תל אביב, יותר מחודש לפני הניתוח. אקי מגיע לבית אמו של חברו, רועי, בתל אביב על מנת לעבור טיפול הוליסטי. לאחר שהתחיל לקרוא ספרות על דמיון מודרך, אקי מוכן לנסות ולעבור כל חוויה שתוכל להוציא אותו מחוץ. אמא של רועי העבירה לו טיפול בנשימות במהלכו עובר אקי סוג של היפנוזה. "ברמיון שלי הייתי בהתחלה בסיני והכל היה נעים ויפה", הוא משחזר. "אבל אז במהרה הכל התחיל להשתנות ומצאתי את עצמי בחדר ניתוח, לבוש בחליפת ניתוחים. הייתי לפני הניתוח. מולי ראיתי את המשפחה עם מבט מצמרר של פחד עמוק בעיניים. זה היה נורא. ואז לידם, ממש ראיתי את הפחד עצמו לבוש בגלימה שחורה, חיזור, עומד לידם. התחלתי לפרכס ולהזיע. אמא של רועי שאלה אותי מה אני רואה וסיפרתי לה. זה היה נורא, אבל המשכנו בתרגיל. הסתכלתי אל הפחד, לראות את פניו, ואז הוא הסתובב, והתחיל ללכת עם הגב אלי אל תוך מסדרון אפל. הוא עצר, הסתובב אלי, חיך ונעלם", הוא משחזר. "ואז נרגעתי, הפסקתי לרעוד והתחלתי לחייך. אחר כך ראיתי את עצמי בבית של חבר ברפובליקה הדומיניקנית, מוקף באנשים שאני אוהב".

החוויה הרוחנית, כך הוא מעיד, שיחררה אותו מכל הלחצים והפחדים שהיו טמונים בו מאז התבשר על הגידול בראשו. עברו, המסע המודרך הזה היה תחילת ההחלמה שלו. "כל הפחד שהיה צבור בי השתחרר החוצה. הרגשתי שכל תא ותא בגוף שלי בטוח ביכולתו לנצח את המחלה הזו. וכשהרגשתי כך, לא היה לי ספק שאצא מזה חי. כשהגעתי לשולחן הניתוחים באריזונה, ראיתי את כל המשפחה שלי ליד, ובאמת היה להם את

יושב על הגוגל (שבסופו של דבר הציל לאקי את החיים) ומחפש את הרופא המתאים ביותר לסוג הגידול של אחיו הצעיר. כל הרופאים המליצו לעקוב אחת, והוא החליט בינתיים לטוס לארץ לעוד מסע עם תגלית. אקי נסע, ובמהלך הטויל התעורר כשהיד השמאלית שלו רדומה, וחזהו השמאלי נעדר תחושה. אקי הבין שמהו לא בסדר, והמשיך לחפש רופאים. בספטמבר סממני הגידול עברו למיתרי הקול, וקולו של אקי נהפך צרוד. בבדיקה אצל נוירו-כירורג התברר שלמרות התקוות, הגידול של אקי גדל בחמישים אחוזים. הפיתרון שהוצע לאקי היה הקרנות, "שזה כמו שיחקה את המוח שלך וישימו אותו במיקרוגל לשבעה שבועות", הוא אומר. "וזה גם לא אמור לרפא את הגידול, אלא לעצור את ההתפתחות שלו ולתת לי עוד כמה שנים לחיות. באמת תודה רבה". בינתיים, אקי סיפר על התפנית בחייו רק לכמה חברים קרובים, והמשיך להתנהג בסביבתו כאילו הכל כרגיל. "בכל הזמן הזה, כשאני רץ בין רופאים, היה רק רופא אחד באריזונה, בשם ר"ר ספיצ'ר, אליו אחי הגיע דרך חיפוש בגוגל, שאמר לי פעם אחר פעם, 'בוא אלי, אני מוציא לך את הגידול'. שאלתי רופאים עליו, וכל מה שהם אמרו לי זה 'הוא קאובוי, הוא עובר על שלושה אנשים במקביל בשלושה חדרים נפרדים'".

התור להקרנה הראשונה נקבע, אבל אקי ובני משפחתו לא היו בטוחים שזו הדרך בה צריך לעבור. "אחי אמר לי שזה לא רעיון טוב ושצריך לחפש משהו יותר טוב. גם אני בתוך עצמי ירעתי שאם אני לא אאמין שההקרנות יעברו, זה באמת לא יעבוד. חשבת כל הזמן על הסרט 'לב אמיץ': הייתי צריך לבחור אם לצאת לקרב עם צבא פצוע, או לצבוע את הפנים ולצאת למלחמה ככל הכוח".

מהרגע בו התבשר אקי על הגידול, הוא החליט

"זה הטויל שלי ורק אני אחליט איך הוא יראה". נקיבא על פסגת המצדה

המסע של אקי

שחר פרנהיימר

אתם מוזמנים להצטרף לטיול של אקי זבלוקי, שבסופו הובטח לו מוות, אבל הוא דווקא צלח אותו בהצלחה ובקצהו מצא חיים

בגיל 27

מצא את עצמו עקיבא "אקי" זבלוקי ("בארץ כל החיים קיללתי את השם עקיבא. זה היה נורא, בטח אם רצית להיכנס לחברה החילונית. אבל פה? זה נשמע אקזוטי, בחורות מתות על זה") לומד כמה שיעורים לא קלים במהלכו של מסע שיערו היה המוות. במקום זאת הוא חגג לאחרונה יום הולדת, יום הולדת שנה, לציון שנה לחייו החדשים מאז הניתוח ששינה הכל.

המסע, שהתחיל בקיץ 2005, כלל נסיעה לישראל וחזרה, ביקור באריונה, טיסת הלוך במטוס פרטי מפואר וחזור - פצוע וחבוש - במחלקת תיירים, פגישה עם גרמני גבוה ומסתורי, התמודדות עם רוחות רפאים ועם הפחד עצמו, ביקור ברפובליקה הדומיניקנית, ביקור של עליסה מארץ הפלאות לצד מיטת חוליו וכניסה לתוך עומקי הנפש. לא, לא מדובר בסמי הוייה שהביאו את אקי למקומות האלה, או בחומרים חזקים במיוחד שעישן על איזה הר בהודו. המסע של אקי, וכל מה שעבר בדרך, הוא מסוג הטיולים שאף אחד לא היה רוצה לעבור, אבל אם כבר חייבים, עדיף לעשות זאת בדרך אחת - בדרך של עקיבא.

תגלית

אקי זבלוקי, בן למשפחה דתית-מסורתית שעשתה עלייה לירושלים מארצות הברית ב-1984, נחת בחזרה בניו-יורק בשנת 2001, לאחר שסיים את שירותו הצבאי באגף המבצעים של המטכ"ל. אקי הצטרף לדירה בה גר אחיו הגדול, איציק, שהיה באמצע לימודי הקולנוע שלו באוניברסיטת קולומביה. אחרי תקופה קצרה של מנוחה, התחיל אקי בלימודי מנהל עסקים ב"ברוך קולג". אחרי שנה הוא הבין שהיכולות שלו מאפשרות לו לכוון גבוה יותר ועבר ללמוד גם הוא בקולומביה, שם אישיותו התחילה לצאת החוצה ולבלוט. "הייתי מאוד מעורב בבית הספר", הוא אומר. "הפכתי להיות הג'וניור פרזידנט ואחר כך סיניור פרזידנט. הייתי יושב בכל הוועידות, מארגן אירועים, חתום על מיילים שהגיעו ליותר ממאתיים תלמידים, הייתי שם מוכר באוניברסיטה".

בקיץ 2004 הצטרף עקיבא לתנועת "תגלית", שמארגנת טיולים לארץ לנוער אמריקאי ותרם את תרומתו גם ב"אמריקן קמפוס". לאחר שראה כמה חשוב החיבור לארץ, בעיקר בתפוצות, הצטרף גם לתוכנית Right on to Israel, שהוקמה על ידי עורך ה"ג'זאיז וויק", גארי רוזנבלט. רוזנבלט זיהה את הרוח הפרו-פלשתינאית שנושבת בקמפוסים ברחבי ארצות הברית והחליט להקים מסגרת שתאסוף 30 סטודנטים בכל שנה ותקנה להם יכולות הסברה למען ישראל, שישמשו אותם בקמפוסים בהם ילמדו. "הילדים מקבלים הרצאות מכתבי סי.אן.אן, ואנשים מובילים בתחום התקשורת", מספר אקי, "פעם בשנה נוסעים לארץ, שם נפגשים עם אנשים רמי דרג כמו שרים בממשלה, קצינים בצבא, כתבים, ולוקחים אותם לראות את נקודות החיכוך במדינה. אני מלווה את התוכנית הזאת כבר כמה שנים, ורואה איך החברה האלה הופכים להיות ממש מנהיגים".

אקי, שהחל להתרחק מהדת והוריד את הכיפה (למעט כשהוא בא לבקר בבית הוריו) בתקופת התיכון, למד להעריך את הקשר למדינה כשעזב אותה. "דרך התוכנית הזו למדתי להתחבר לציונות, כי לראות את זה דרך עיניים של אמריקאי זה שונה. פעם למשל לא אהבתי את כל מיתוס הכותל. לא הבנתי למה מקדשים את המקום ומוכנים ליהרג עבורו, בשביל קיר. רק כשבאתי עם הילדים האלה פתאום הבנתי שכבר 2000 שנה, אבות יהודיים מספרים לילדים שלהם על קיר שניצב במרכז ירושלים, וכשאתה רואה את הילדים מגיעים, ולחלקם יש ממש דמעות בעיניים, אז זה תופס אותך".

במהלך אחת הנסיעות שלו עם תגלית לארץ, בקיץ 2005, החיים של אקי השתנו לתמיד. ערב אחד אקי שם לב שהוא רואה כפול. "בהתחלה הייתי בטוח שזה האלכוהול, כי אפשר לאמר שהיו איתי עוד אנשים שפחות או יותר ראו כפול, אבל בבוקר כבר הבנתי שמהו לא בסדר", הוא אומר. "רופא עיניים אמר לי שהעיניים שלי בסדר ושזו בעיה נורולוגית, ושלאחרי אותי לעשות בדיקת אמ.א.ר.איי. עשיתי את הבדיקה ובאתי עם אבא שלי לרופא. הוא הסתכל עליי ואמר לי כמו בסרטים, 'אני מצטער להגיד לך את זה, אבל יש לך גידול בגזע המוח'. שאלתי אותו אם אני הולך למות, והוא אמר לי שמקווים שזה יגדל לאט מאוד, ושאני לא אדאג כי עדיין צריכים לעשות כמה בדיקות. לא ידעתי מה לעשות, מה עוד שלא היה לי ביטוח רפואי בארץ. ההורים שלי רצו שאשאר ואמרו שיהיה בסדר, אבל אני כבר החלטתי לטוס לארה"ב. התקשרתי לאל-על ואמרתי: 'שלום, גילו לי גידול במוח. אתם יכולים לדאוג לי לכרטיס טיסה?'".

ההילה של ד"ר ספיצנר

כשאקי נחת בניו-יורק הוא מיד הלך לפגוש את הנוירולוג שמוגדר הכי טוב בעולם בתחומו, ד"ר ג'רום פוזנר. אותו פוזנר, שהוטס לא מזמן ליממה אחת לישראל על מנת לאבחן את מצבו של אריאל שרון. פוזנר אמר את מה שאקי ישמע מעשרות רופאים נוספים בהמשך: הגידול ממוקם בתוך גזע המוח, ולכן אי אפשר לנתח אותו ולהוציא אותו החוצה. אקי גייס את אחיו והתחיל לברוק איך מוצאים את הפיתרון הטוב ביותר. הוא שלח את הסריקות לעשרות רופאים, בעוד אחיו השני, יוסי,